

som en dyb Utaknemlighed af ham at beklage sig. Han kunde blot ikke glemme, at han engang havde holdt et Scepter i sin Haand.

Derfor maatte Inger heller ingenting vide om alt dette, hvori hun var saa ganske uskyldig. Hun vilde nu ikke engang kunne forstaa hans Savn, — det havde han kun altfor tydeligt mærket de Gange, da deres Samtaler var kommen til at krese om det. Og var det i Grunden saa underligt? Han forstod jo ikke selv tilbunds sin uovervindelige Afmagt. At han havde faaet sit lille Hjem kært, at Inger nødig vilde bort fra sin Barndomsegn, at han ogsaa selv med Aarene var bleven noget af et Vanemenneske — det forklarede altsammen ikke den trolddomsagtige Magt, hvormed denne Jordplet trods hans ofte knugende Ensomhedsfølelse holdt ham fangen. Frygten for, at han ikke andetsteds skulde kunne forsørge Familien, var det heller ikke, der holdt ham tilbage. Foruden Indbydelsen fra Ingers Onkel, som aldrig havde fristet ham, havde han afslaaet forskellige andre, ganske lokkende Tilbud, og han havde desuden faaet en Velynder i selve Amtmanden, som havde været meget optaget af hans Aaregulering og flere Gange ganske uopfordret havde lovet at anbefale ham baade til Indenrigsministeren og til Vandbygningdirektøren, der begge var Mandens personlige Venner.

Allermindst var det hans Helbred, der æng-